

onzeker, van September af, tot in Maart, April. Ik zag hem weinig, 's morgens even, en dan gaven we elkaar een brief; ik schreef voor het ontbijt, weet u nog? iederen morgen. 's Avonds kon ik het niet; ik was er wel aldoor mee bezig, maar den werd het zoo lang en — onbeheerscht. Hij schreef mij vellen vol; dat maakte me zoo ellendig, het altijd weer te moeten lezen; en toch kon ik er niet meer buiten, 't was of ik vergif innam, en eraan verslaafde.

Ze hield op, sloot even haar starende oogen.

Rustig zei Ina: En toen, kindje?

— Toen beloofde hij me, dat hij scheiden zou, hij had het middel gevonden. De eerste stappen zou hij dadelijk doen, maar hij deed ze niet. Ze perste krampachtig een zakdoekje tusschen haar handen.

— Hij kan niet, denk ik.

— Omdat hij niet durft, de Held! Haar hooge, overspannen stem brak, en ze begon te hoesten.

— Stil, kindje, maak jezelf niet ziek.

Ze lette niet op die woorden, maar haalde diep adem. — Hij kruipt terug naar zijn wettige vrouw, op handen en voeten kruipt hij; hij smeekt haar om vergeving, prachtig. Waarschijnlijk vergeeft ze hem nooit, in haar hart, maar ze zegt van wel, en daardoor is hij in haar macht. — Nou ja, wat kan het mij schelen? ik ken hem nu.

— Maar hij heeft niet anders gekund, Lilly.

— Nee, natuurlijk, best hoor, hij heeft niet anders gekund.

— En dus, waarom moet je dan weggaan? en zoover?

— Omdat ik hem haat, omdat ik alles hier haat, de gewone wegen, en alle plekken waar ik met hem geweest ben. Alle straatsteenen weten het, en hier in huis, — ik dacht me met hem. — Haar stem veranderde, werd zachter en bijna smeekend. — U bent ook eens gevluht, u vindt het ook niet mogelijk meer om te blijven.

De oudere vrouw liet Lilly los, haar mondhoeken trokken naar omlaag.

— Dat was zoo anders, zei ze. Een oogenblik drukte ze haar gezicht in haar handen, voelde haar oogen vochtig worden. De woorden flitsten door haar heen: Is iedere vlucht dan hetzelfde? uit een goed of uit een kwaad huis? altijd evenzeer gerechtvaardigd, en even absurd?

Nu leken de rollen omgekeerd. Lilly legde een hand op haar arm. — Moeder, we moeten rustig overleggen.

Er werd besloten: Lilly ging naar Amerika, en Ina zou haar wegbrengen. Alleen de reis met haar meemaken, en dan nog even blijven, zien hoe de ander daar wonen zou. Dit weinige had Ina voor zichzelf bedongen. Ze nam ontslag bij James, kon niet eerder dan 1 Juli weg.

Al gauw merkte ze, dat het Lilly zwaar viel, den tijd af te wachten.